

---

péntek, szombat, vasárnap

(Egyfelvonásos színpadi játék)

VARGA ZOLTÁN

Személyek: Péntek

Szombat—Vasárnap (Robinson)

Színhely: „lakatlan” sziget. A háttérben homokos part, buckasor, mögötte a tenger. A színpad jobb oldalán néhány pálma, bal oldalán pálmalevelekkel fedett, ágakból összerótt kunyhó, előtte, egészen közel a rivaldához, bambuszból vagy dorongokból tákoltt ketrec — a háttérből, a tenger felől érkező számára csak akkor válik láthatóvá, ha már elhalađt a kunyhó előtt. A bezárt, pontosabban valami zsineggel bekötött ajtajú ketrecben Péntek hever, viselete mindössze egy kis ágyékkötő — színes bőrrő mivoltát nem kell különösebben hangsúlyozni, lehet, hogy Péntek nem is az, jobb, ha a néző e tekintetben bizonytalanságban marad.

Amikor a függőny felmegy, csak Pénteket látjuk, teljesen apatikus, semmiről sem vesz tudomást. A szín kezdetben sötét, aztán világosodni kezd: percek alatt hajnal, majd fényes reggel — a folyamatot esetleg valami zenei aláfestés is kísérheti. Meglehetősen világos van már, amikor a buckák mögöl támolmogva felbukkan Szombat: hosszú vörös szakálla van, felsőteste meztelen, nadrágja valami ismeretlen tengerészuniformis tartozéka is lehet, csuromvizes, láthatólag a tengerről érkezik; derékszíjat, rajta pisztolytűskát visel. Kezében evező, kimerülten ledobja, szédelegve körülnéz.

SZOMBAT: *(zihálva) Nahát... ezt is megúsztam... Pedig, isten bizony, egy lyukas garast se adtam volna az életemért... (Kezéről, hajáról lecsapja a vizet, arcát, homlokát törli) Azt hittem, végleg befellegett... (Váratlanul egészen más hangon, mint aki kiesett a szerepéből) Különben, fontos ez? A bevezetést akár mellőzhetném is, hiszen... (Fürgén, háttározott léptekkel előre indul, de aztán megtorpan) De talán mégse. Jobb, ha igyekszem minél élethűbb lenni, ön-*

magamat is meggyőzni. Tehát... *(Újra felveszi előbbi roskatag testtartását, tántorogva tekint szét)* Igen... az utolsó pillanatban értem partot, nem soká bírtam volna már... *(Karját tapogatja)* A karomat nem is érzem, alaposan elintézte az evezés... Mindegy, fő, hogy életben maradtam... És ez a sziget nem is olyan rettenetes, pálmák, kókusz, tulajdonképpen disznó szerencsém van... *(Észreveszi a kunyhót, elámulva felkiált)* Te jó ég! Egy ház! *(Ujjongva)* Egy valóságos, igazi ház! Nyilván laknak is benne! Emberek!... Szavamra, burokból születtem!... *(Hirtelen elbizonytalanodva)* Bár az, hogy „emberek”, végül is sok mindent jelenthet... *(Revolveréért nyúlna, de keze félúton megáll)* Eh, hagyjuk, fő a bizalom... *(Roskadozó léptekkel közelít a kunyhóhoz; fennhangon, mint aki idegen lakásba tévedt)* Halló! Van itt valaki?... *(Pár pillanatig csendben figyel)* Úgy látszik, nincsenek itthon... Vagy még alszanak... *(Az ajtóhoz megy, előbb halkán, majd erősebben zörget)* Halló, halló! *(Éneklő hangszúllyal)* Egy szegény hajótörött kér bebocsátást!... *(Újra fülel, majd vállat von)* Úgy látszik, tényleg senki... *(Óvatosan még előbbre jön, s a kunyhó mögött észreveszi a ketrecben embrionális pózban kuporgó Pénteket. Riadtan megtorpan, aztán odafut)* Hát te?... Ki vagy? Hogy kerültél ebbe a fura kalickába? *(Péntek nem mozdul, semmiről sem vesz tudomást)* Na mi az? Alszol talán?... *(Kissé megrázza a ketrecet)* Ébredj föl! Hallod!... *(Péntek még mindig nem mozdul, Szombat most már erélyesebben rázza a ketrecet)* Ébredj már, az ördögbe is! Reggel van!... *(Ünnepélyesen)* Ragyogó reggel! *(felriad, rémült ordítás szakad ki belőle)* Áááááá!!

PÉNTEK:

SZOMBAT: Na, na, nyugalom, semmi vész.

PÉNTEK: *(ugyanúgy)* Áááááá! Áááááááááááááááá!!

SZOMBAT: Ugyan mit ordítasz? Béééééééééé! Aki át mond, mondjon bét is... Beszélj értelmesen. Ki vagy? Ki zárt be ide?

PÉNTEK: Ááááááá!... Nem bántani! Nem bántani Péntek...

SZOMBAT: Ki a fene akar bántani? Nem bántalak, persze, hogy nem. Se pénteken, se szombaton, se vasárnap. Még csütörtökön se.

PÉNTEK: *(még mindig rémülten)* Péntek lenni jó, Péntek lenni jó...

SZOMBAT: Jó, hát persze, hogy jó. Bár állítólag kissé szerencsétlen. És jó a szombat is, meg a vasárnap. Még a hétfő is. *(Bátorítóan rámosolyog)* De mondd már meg, ki vagy? Hogy hívnak?

PÉNTEK: Péntek.

SZOMBAT: Ja úgy. Gondolhattam volna. Szép név... *(Hirtelen ötlettel)* Rendben van, akkor én Szombat vagyok. Péntek után szombat jön. *(Mivel Péntek értetlenül bámul rá, erélyesebben)* Szombat vagyok! Értetted?

PÉNTEK: *(félénk buzgósággal)* Péntek érteni. Te lenni Szombat úr.

SZOMBAT: Csak Szombat.

PÉNTEK: Érteni téged, érteni. Csak Szombat úr.

SZOMBAT: Szombat, „úr” nélkül. Hagyd az urazást.

- PÉNTEK:** Érteni, érteni. És Péntek hagyni urazást, Szombat úr.
- SZOMBAT:** *(legyintve)* Érted a fenét... De inkább bökd ki, hogy ki zárt be ide?
- PÉNTEK:** Robinson úr.
- SZOMBAT:** Ezt is gondolhattam volna. Kitelik tőle. És mért zárt be az a disznó?
- PÉNTEK:** *(bűnbánóan, de hangjába némi büszkeség is vegyül)* Péntek lenni rossz: megenni vadkecske máját.
- SZOMBAT:** Hát aztán?... Ezért zárt be? Ketreche, gyalázat...
- PÉNTEK:** *(tovább meakulpázva)* Úgy lenni, ahogy te mondani: Péntek lenni gyalázatos... De Péntek soha, soha többet...
- SZOMBAT:** Ugyan ne óbégass! Nem te vagy gyalázatos, hanem az a te Robinsonod, vagy hogy a fenébe hívják... De hát hogy is volt azzal a májjal?
- PÉNTEK:** *(mint aki csodálkozik, hogy a másik nem érti)* Péntek megenni. Megzabálni. Megtönni bendőjét vele. Gyalázatosan... De máját szeretni Robinson úr is. Jobban, mint Péntek.
- SZOMBAT:** *(felnevet)* Jobban szerette? Hát ez remek!... Ezt persze ő mondta neked, és te el is hitted? Kár, nagy kár. Mert én azért megkérdeztem volna tőle, hogy honnan tudja ezt... De mondd csak, ki ölte meg azt a vadkecskét?
- PÉNTEK:** *(önérzetesen a mellére bök)* Péntek! Fogni dárdát, és kecske mindjárt kész. Kicsit kalimpálni lábával égnek, és vége.
- SZOMBAT:** Nahát, ha egyszer te ejteted el...
- PÉNTEK:** *(meggyőződéssel)* Kecse lenni Robinson úré. Szigeten minden Robinson úré. *(Buzgón mentegetve)* De Robinson úr adni Pénteknek kecske húsból. Nem hagyni éhes Péntek.
- SZOMBAT:** Csakugyan? Igazán szép tőle!
- PÉNTEK:** *(tisztelettel kinyilatkoztatva)* Robinson úr lenni ura Pénteknek. Péntek kell fogadni neki szót.
- SZOMBAT:** És ha nem tennéd? Akkor mi van? Mit tenne veled?
- PÉNTEK:** *(ámulatában roppant szemeket mereszt)* Robinson úr kilukasztani Péntek bőrét. Golyóval.
- SZOMBAT:** Szóval így állunk! Szép kis alak a te Robinsonod, mondhatom... *(Harciasan pisztolytáskájára csap)* Csakhogy most már én is itt vagyok. És én is kilukaszthatom az övét. Meg is teszem, csak kerüljön a szemem elé. Akarod, hogy megtegyem?
- PÉNTEK:** *(elvigyorodik, aztán elszomorodva)* Robinson úr elmenni. Csónakkal. Nagy hajóra. *(Hirtelen hangosan bögni kezd)* És itt hagyta Péntek!... Egyedül!... Ketrechen!...
- SZOMBAT:** *(örömmel)* Elment? Hát akkor mit bögsz, te szerencsétlen? És mi a nyavalyának gubbasztasz itt? *(A ketrechez lép, s kioldja az ajtót csukva tartó zsineget)* Na tessék, itt van. Ezt magad is megtehetted volna... *(Látva, hogy Péntek nem mozdul)* Most mire vársz? Bújj ki gyorsan.
- PÉNTEK:** *(félénken)* És ha Robinson úr jönni vissza?
- SZOMBAT:** Dehogy jön. Hajóval ment el. Na mozgás! Bújj már ki!

- PÉNTEK:** Péntek félni. Robinson úr nem engedni meg, hogy Péntek kijöjje ketrecből...
- SZOMBAT:** De az ég áldjon meg! Csak nem akarsz itt megrohadni? Értsd meg: a te nyomorult vérszopó gazdád, aki úgy itt hagyott a ketrecben, hogy felőle akár meg is dögölhetnél volna, soha többé nem jön vissza. Kifelé, de rögtön! Egy kettő!
- PÉNTEK:** *(ijedten kimászik, tagjai láthatólag elgémberedtek, nagy keservesen föláll, de valami görnyedt tartásban marad, bizalmatlanul pislog Szombatra)*
- SZOMBAT:** Na látod, hát nem jobb így neked?
- PÉNTEK:** *(hirtelen Szombathoz fut, földre veti magát előtte)*
- SZOMBAT:** Hát ez meg mi? Mit fetrengsz itt előttem?
- PÉNTEK:** *(kezével elkapja Szombat lábát, és tulajdon nyakára helyezi)*
- SZOMBAT:** *(leveszi a lábát Péntek nyakáról, hátralép)* Az ördögbe is, mi ütött beléd?
- PÉNTEK:** *(hasán fekve előrébb csúszik, megpróbálja újra megragadni Szombat lábát)* Te lenni ura Pénteknek...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Semmi kedvem hozzá...
- PÉNTEK:** *(újra előrébb csúszik)* Péntek lenni te szolgád...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Nincs szükségem szolgára...
- PÉNTEK:** *(folytatja a csúszást, kezét Szombat lába felé nyújtja)* Péntek lenni hűséges hozzád...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Ne légy hűséges. A hűség a rabsággal azonos.
- PÉNTEK:** *(ismét közelítve)* Péntek fogadni szót neked...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Ne fogadj szót. Inkább értsd a szavamat...
- PÉNTEK:** *(feléje csúszik)* Péntek tenni mindent meg neked. Míg te aluszni, Péntek hajtani legyeket orrodról...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Hajtsd a magadéról inkább. És én is a magaméról hajtom.
- PÉNTEK:** *(feléje csúszik)* Péntek mosni lábadat, ha megtérni útról...
- SZOMBAT:** *(hátralép)* Két lábam van, ha még nem vetted volna észre. Először az egyikkel mosom a másikat, aztán a másikkal az egyiket. De megesik, hogy fordítva csinálom.
- PÉNTEK:** Péntek vakarni hátadat, ha viszket...
- SZOMBAT:** Inkább egy fatörzshöz dörzsölöm. *(Erélyesen)* Kelj föl! Ne csússz előttem a porban.
- PÉNTEK:** *(fölemelkedik, de térdelő helyzetben marad, kezét összeszerkeszti)* Uram! Lenni ura Pénteknek! Péntek kérni rá.
- SZOMBAT:** Hát Robinson nem volt elég neked?
- PÉNTEK:** *(térdén feléje csúszik)* Robinson úr elmenni... *(Önérzetesen)* Péntek lenni jó vadász. Fogni dárdát és megölni vadkecskét neked...
- SZOMBAT:** Magadnak öld meg inkább... Mert mi lesz, ha nem adok a májából? És ketrecbe duglak, ha mégis hozzá mersz nyúlni?
- PÉNTEK:** Péntek nem enni máj, ha te nem adni neki. De ha adni picit — ilyen picit *(ujjával mutatja)* —, Péntek lenni még hálásabb neked.

- SZOMBAT: Hálás akarsz lenni? Hát nem tudod, hogy a hála megaláz és megnyomorít? És megvetést vált ki.
- PÉNTEK: Te kiengedni ketrecből, uram...
- SZOMBAT: Ezért bújnál az én ketrecembe? És ezért térdelsz még mindig? Állj föl, de azonnal! Utálok a térdelőket!
- PÉNTEK: *(gyorsan föláll, de görnyedtsége megmarad. Aztán legörbült szájjal, sirós hangon)* Szombat úr nem szeretni Péntek?
- SZOMBAT: Nem vagyok „úr”, mondtam már. És mért ne szeretnélek?
- PÉNTEK: Mert nem akarni, hogy Péntek legyen te szolgád. És nem akarni ura lenni Pénteknek.
- SZOMBAT: Hátha azért nem akarom, mert szeretlek? Elhiszed?
- PÉNTEK: Péntek elhinni, mert te mondani. De mit akarni akkor? *(Széttárja karját, mint aki valami abszolút képtelenséget említ)* Te lenni Péntek szolgája?...
- SZOMBAT: Van eszembe! Azt akarom, hogy szabad légy. És magam is az akarok lenni.
- PÉNTEK: *(értetlenül)* Szabad?...
- SZOMBAT: Tudod te egyáltalán mit tesz az?
- PÉNTEK: *(fejét rázza)*
- SZOMBAT: Szabadnak lenni azt jelenti, hogy tiéd a vadkecske szőröstül-bőröstül, ha te ölted meg. Még a mája is. És az enyém, ha én ejtettem el. De jelentheti azt is, hogy megfelezzük. Igazságosan, akármelyikünk zsákmánya legyen is. Ahogy akarod, majd megállapodunk... És azt is jelenti, hogy azt csinálsz, amit akarsz. Akár a fejed tetejére is állhatsz... *(Látva, hogy Péntek csak bambán bámul)* Na mit állsz itt, mint egy rakás szerencsétlenség? Szabad vagy, értsd már meg végre! Más ember ugrálna, bukfencet vetne örömeiben, te meg...
- PÉNTEK: *(mint aki csak most érti igazán, nagyot rikkantva felszökken, majd hatalmas bakugrásokkal tarkítva körbefutja a színpadot, néhány bukfencet is vet, közben az örömtől megmámorosodva hajtogatja)* Péntek szabad, Péntek szabad. *(Egy idő múlva megáll, ujját orrára téve komikusan töpreng, aztán megpróbál fejre állni, többször egymás után megkísérli, de ügyetlenül mindig eldől. Feladja és újra rohángálni, ugrálni kezd, egyre ismételve)* Péntek szabad, Péntek szabad.
- SZOMBAT: *(maga körül forogva egy ideig megértő, szinte meghatott tekintettel kíséri Pénteket, majd látva, hogy Péntek mindinkább kifulladás, levegőért kapkod, rákiált)* Na jól van. Eből elég volt!
- PÉNTEK: *(ijedten abbahagyja, ismét szolgálatkészen görnyedt tartásába zökken vissza)* Parancsolni, uram?
- SZOMBAT: Az ördög parancsol, nem én. De pihenj egy kicsit.
- PÉNTEK: Péntek nem lenni fáradt...
- SZOMBAT: Nem a fenét. Lóg a nyelved.
- PÉNTEK: De Péntek örülni! Mert lenni szabad! *(Újra kezdi az ugrándozó rohángálást)*
- SZOMBAT: *(rákiált)* Hagyd ezt! Valami mást ajánlok.

- PÉNTEK:** *(megtorpan, ugyanabba a tartásba helyezkedik, mint az előbb) Ajánlani, uram?*
- SZOMBAT:** Ajánlok, persze, hogy ajánlok. De az ajánlás nem parancs. Ajánlani annyit tesz, mint javasolni.
- PÉNTEK:** *(mint fent) Javasolni, uram?*
- SZOMBAT:** *(oktatólag) És amit javasolok, nem kell feltétlenül megtenned. Csak ha te is akarod.*
- PÉNTEK:** *(még mindig ugyanúgy) Péntek akarni, uram.*
- SZOMBAT:** Ezt később mondd. Amikor már tudod, hogy mit akarsz vagy mit nem akarsz. Vagy ne mondd, ha nem akarod. Értetted?
- PÉNTEK:** Péntek érteni: Péntek majd később mondani, mikor már tudni, mit akarni vagy mit nem akarni. Vagy nem mondani, hanem akarni. Jól mondani, uram?
- SZOMBAT:** Jól, jól, csak máskor „uram” nélkül mondd.
- PÉNTEK:** Máskor majd úgy mondani, u . .
- SZOMBAT:** *(gyorsan a szavába vág) Hallgass! . . . Hát akkor . . . Talán azt javasolom, hogy . . . izé . . . mondjuk táncolj. Jobban illik hozzád, mintha összevissza ugrálsz. De csak ha te is akarod.*
- PÉNTEK:** Péntek akarni . . .
- SZOMBAT:** *(gyorsan, hogy az esetleges „uramnak” elejét vegye) Na rajta: táncolj!*
- PÉNTEK:** *(táncolni kezd, bár most is inkább ugrál, azzal a különbséggel, hogy egy helyben teszi)*
- SZOMBAT:** *(egy ideig csendben figyel) Péntek „táncát”, aztán először halkán, majd hangosabban füttyülni kezd. Péntek szinte azonnal a füttyszóhoz igazodik. Szombat egyre gyorsabban dallamokat füttyül, ütemesen tapsol, combját csapkodja. Péntek mind sebesebben ropja a táncot, Szombat érezhetően megrészegülve, egyre vadabb iramba kergeti. Azután hirtelen abbahagyja; kedvetlenül) Elég, elég! Hagyd abba! . . . (mint aki észbe kap, hangot vált) Abba is hagyhatod, ha akarod . . .*
- PÉNTEK:** *(mint egy automata, hirtelen leáll; kimerülten liheg, mégis, szokásos alázatos tartásában, várakozásteljesen pislog Szombatra)*
- SZOMBAT:** *(pár pillanatig látható megértéssel nézi, de ugyanakkor nem tudja, mit is kezdjen Péntekkel) No? . . . Kidöglöttél? Belefáradtál a szabadságba?*
- PÉNTEK:** *(hevesen fejét rázza)*
- SZOMBAT:** Hát akkor? . . . Mit akarsz most csinálni? . . .
- PÉNTEK:** *(vigorog, tanácstalanul vállat von)*
- SZOMBAT:** Cigánykereket is hányhatsz, ha akarsz. De csak, ha akarsz!
- PÉNTEK:** *(lelkesen igent int, néhány cigánykereket hány, aztán újra várakozóan néz Szombatra)*
- SZOMBAT:** Na mi van? Nem tudsz mit kezdeni magaddal? Javasoljak még valamit?
- PÉNTEK:** *(lelkesen) Javasolni, uram.*

- SZOMBAT: Csak semmi „uram”! Hányszor mondjam még? Ugrálj fél lábon.
- PÉNTEK: *(jobb lábán ugrál, közben boldogan, hangosan röttyörészik)*
- SZOMBAT: *(kis idő múlva)* Most a másikon!
- PÉNTEK: *(lábát vált, ugyanolyan boldogan folytatja)*
- SZOMBAT: *(ezt is megelégteli, ingerülten)* Elég, elég! Fejezzük be a cirkuszt!
- PÉNTEK: *(szinte varázsütésre abbahagyja)* Ahogy pa... javasolni. uram!
- SZOMBAT: *(előnti a méreg)* Urad a hóhér! Semmit se javasolok!... Engem nem fogsz átejteni. Akárhogy ügyeskedj is, nem csempepszheted vissza magad a szolgaságba... És ne állj ilyen szerencsétlenül! Ha lenne nadrágod, azt hinném, becsináltál. Húzd ki magad! Elvégre szabad vagy!
- PÉNTEK: *(megpróbál kissé egyenesebben állni, de tartása még mindig görnyedt)*
- SZOMBAT: Jobban! Ahogy emberhez illik!
- PÉNTEK: *(már majdnem egyenesen áll, de bármely pillanatban kész újra összehúzni magát)*
- SZOMBAT: Még jobban! Értsd meg már, hogy szabad vagy. Szabad ember büszke a szabadságára.
- PÉNTEK: *(átcsap a másik végletbe: fejét fölvágja, mellkasát fel-fújja, kidüleszti, mérhetetlenül komikusan hat; Szombat nem bír magával, kitör belőle a nevetés, Péntek azonban tudomást sem vesz erről, két ököllel döngetni kezdi a mellét, miközben hajtogatja)* Péntek szabad! Péntek szabad!...
- SZOMBAT: *(a nevetéstől görnyedezve)* Péntek hülye! Péntek hülye!... Így nem szabad vagy, csak hülye!... Könyörgöm, hagy abba. Nem gorilla vagy, hanem ember!
- PÉNTEK: *(megrészegülve tovább folytatja)* Péntek szabad. Péntek szabad! Lenni büszke, lenni szabad!...
- SZOMBAT: Az isten szerelmére! Sír a lelkem, ha rád nézek! Drága, egyetlen Péntekem, hagy abba!
- PÉNTEK: *(ijedten abbahagyja, bátortalanul)* De Péntek lenni büsz... Te mondani, hogy ki szabad, lenni büszke...
- SZOMBAT: Persze, persze, de nem így. Nem így *kell* szabadnak lenni.
- PÉNTEK: *(kerekre nyílt csodálkozó szemmel)* Hát hogy?... Hogy kell lenni szabad?
- SZOMBAT: *(tűnődő sóhajjal halkán)* Hja! Ha én azt tudnám... *(Hangosabban, fölényesen)* Ha te azt tudnád!
- PÉNTEK: Te megmondani. És Péntek megtanulni.
- SZOMBAT: Gondolod? Nos rendben. De előbb azt tanuld meg, hogy nem „Péntek megtanulni”, hanem „én megtanulom”. Érted?
- PÉNTEK: Érteni: te megtanulni.
- SZOMBAT: Dehogy érted. Nem én tanulom meg, hanem te. Érted?
- PÉNTEK: Érteni: Péntek megtanulni.
- SZOMBAT: Úgy van. Csakhogy ehelyett azt mondod: „én megtanulom”. Érted?
- PÉNTEK: Érteni: Péntek tanulni meg, de helyette mondani „te megtanulni”.

- SZOMBAT:** Frászkarikát! Te tanulod meg és úgy is mondod. (Szájbarágón) De ha ezt te mondod, akkor úgy mondod, hogy „én”. Ez az „én” te vagy. Érted?
- PÉNTEK:** Érteni! (Boldog büszkeséggel) Én lenni te.
- SZOMBAT:** Egy nyavalyát! Te te vagy, és én én vagyok. Mint eddig. Érted?
- PÉNTEK:** (szomorúan) Érteni. Mint eddig... Te lenni Szombat, én lenni Péntek. Mint eddig...
- SZOMBAT:** Úgy van. Mint eddig. Azzal a különbséggel, hogy mostantól fogva, ha te arról beszélsz, hogy megtanulsz valamit, nem azt mondod, hogy „Péntek megtanulni”, hanem „én megtanulom”. Remélem érted végre?
- PÉNTEK:** Érteni végre! Péntek tanulni meg, de azt mondani „Szombat megtanulni”.
- SZOMBAT:** (kétségbeesetten a fejéhez kap, sírva) Hát csakugyan nem érted te szerencsétlen? Tudod te egyáltalán, mi az, hogy „én”?
- PÉNTEK:** (mintha a legtermészetesebb dolog volna a világon, Szombatra mutat) Péntek tudni: te!
- SZOMBAT:** Dehogyan tudod: te! (Péntekre mutat)
- PÉNTEK:** De Péntek tudni: te! (Szombatra mutat)
- SZOMBAT:** (Péntekre mutat) Te!
- PÉNTEK:** (Szombatra mutat) Te! (Kölcsönösen egymásra mutogatnak, egyre sebesebben, mint a kisgyerekek, ismétlik: „Te, te, te...” Szombat mind dühösebben, Péntek valami szelíden bárgyú vigyorral)
- SZOMBAT:** (torka szakadtából ordít) De a szentségedet, ha egyszer én azt mondom, hogy te, akkor az te vagy! Igenis te! Te állat!
- PÉNTEK:** (elhallgat, pár pillanat után halkán) Látod, uram? Mégis én lenni „te”. Most mondani...
- SZOMBAT:** Mit mondtam én, te idióta?
- PÉNTEK:** Mondani Pénteknek: „te állat”.
- SZOMBAT:** Mert az vagy... És mert én mondtam neked. De ha te mondanád magadnak, hogy mondanád?
- PÉNTEK:** (ártatlanul) Péntek állat.
- SZOMBAT:** (megrendülten, magában suttogva) Nem. Ez nem lehet igaz... (Tűnődve Péntekhez) Lehetséges lenne, hogy neked nincs is éned?... De csakugyan. Van neked éned?
- PÉNTEK:** (csodálkozva) Pénteknek?
- SZOMBAT:** Hát persze. Neke. Van éned?
- PÉNTEK:** (halálos komolyan a fejét rázza) Pénteknek nincs.
- SZOMBAT:** Nem is volt?
- PÉNTEK:** (a fejét rázza)
- SZOMBAT:** Az nem lehet. Kellott, hogy legyen. Feltétlenül. Még ha te nem is tudsz róla... Valami egészen ócska, szaros kis éned csak volt valamikor... Mondd, hová lett?
- PÉNTEK:** (vállat von)
- SZOMBAT:** Pedig meg kell találni. Mindenképpen. Nélküle nem lehetsz ember. És szabad sem... Vajon ki vihette el?
- PÉNTEK:** (széttárja karját)

- SZOMBAT: Persze nem tudod. Honnan is tudnád? . . . De ne is próbálj válaszolni. Tudom már: a te Robinsonod, az a nyomorult vérszopó! Nemcsak a vadkecske máját vette el tőled, nemcsak kiszipolyozott, ketrecbe zárt, de még az énedtől is megfosztott . . . Te, mondd csak! Robinson úr is „én” volt?
- PÉNTEK: *(meggyőződéssel)* Mint te, uram.
- SZOMBAT: És te? Te mi voltál?
- PÉNTEK: Péntek.
- SZOMBAT: Szóval csak Péntek. Azt hiszem, értelek. Megfosztott az énedtől, *Péntekké tett*. Rád ragasztotta a szerencsétlen, gyászos és bűnös nap nevét, aztán elvette az énedet . . . Vagy csak úgy tett, mintha elvette volna. Elhitette veled, hogy nincs is éned és nem is volt soha. De én most visszaadom neked.
- PÉNTEK: *(csodálkozva)* Visszaadni? Pénteknek, miye nem is volt soha? Hogyan, uram?
- SZOMBAT: *(újjáéledő optimizmussal)* Szépen! Keresni kezdjük, és megtaláljuk.
- PÉNTEK: *(maga körül tekinget)* Hol, uram?
- SZOMBAT: Ha azt mondd „uram”, sohasem fogjuk megtalálni.
- PÉNTEK: Hol? . . . Hol megtalálni?
- SZOMBAT: Banned.
- PÉNTEK: Péntekben? *(Testét tapogatja)* Hol?
- SZOMBAT: Jobb, ha magad jössz rá. Próbáld kitalálni.
- PÉNTEK: *(a hasára üt)* Itt?
- SZOMBAT: Na persze, szerinted nyilván ott. De máshol keresd.
- PÉNTEK: *(a mellére bök)* Itt?
- SZOMBAT: Rossz. Az csak mese, hogy ott van valami. Keresd tovább.
- PÉNTEK: *(jobb kezét mutatja)* Itt?
- SZOMBAT: Rossz. Tovább!
- PÉNTEK: *(mint aki a maga módján élvezzi a játékot, bal kezét mutatja)* Itt?
- SZOMBAT: Tovább!
- PÉNTEK: *(jobb lábát emeli)* Itt?
- SZOMBAT: Tovább! Tovább! Kitartás!
- PÉNTEK: *(bal lábát emeli)* Itt?
- SZOMBAT: Most is rossz, de ne add föl. Előre!
- PÉNTEK: *(megfordul, a fenekére csap)* Itt?
- SZOMBAT: Hibás! Éppen ellenkezőleg.
- PÉNTEK: *(visszafordul, ágyékához kap)* Itt?
- SZOMBAT: Rosszabb nem is lehetne. Az emberé nem ott van! Illetve nem ott kéne, hogy legyen . . . Folytasd!
- PÉNTEK: *(gyámoltalanul megáll, már nem tudja, hová nyúljon)*
- SZOMBAT: No rajta! Gondolkozz! Hol nem kerested még?
- PÉNTEK: *(tehetetlenül leengedi karját)* Mondani te, uram. Péntek nem tudni.
- SZOMBAT: Csodálatos vagy! Egyenesen csodálatos! *(Dühösen sajtát homlokára üt)* Hát itt, te torzszülött!
- PÉNTEK: *(boldogan, mint aki érti, Szombat homlokára bök)* Itt?
- SZOMBAT: *(egy pillanatig leforrázva áll, aztán döbbenet)* Csak azt tudnám, hogy ez most vád, vagy csak a hülyeség csimbo-

rasszója! Mert, ha azt mered mondani, hogy az énedet én raboltam el... Na nem, a te hülyeséged végtelen, mint az óceán... *(Először saját fejét, aztán Péntekét böki meg, az utóbbi erőteljes lökés is lehet)* Nekem itt, neked itt!

PÉNTEK: *(saját homlokára mutat)* Itt?

SZOMBAT: Na végre! Hol is lehetne másutt, mint a fejedben?

PÉNTEK: *(fejét kezdi tapogatni)*

SZOMBAT: Úgy, úgy. Ott keresd, ott... *(Ünnepélyesen szavalva)* Mert a fej az ember egyetlen valamire való része, általa emelkedett ki az állatok sorából. A tragédia csupán az, hogy a fej mégis a test függvénye, a test visszahat rá, s pusztulása a fej pusztulását is maga után vonja. A fejben, a koponya-csontoktól védve fészkel az agy, latinul cerebrum, görögül encephalon, az ember egyetlen olyan szerve, amely minőségileg alapvetően különbözik az állatétól, ilyenformán az agy jelenti egyben az állat és ember közötti egyedüli igazán lényeges eltérést is. Az ember egyéb tulajdonságai ugyanis, amilyen például a felegyenesedett testtartás, ami különben a pingvinekre is jellemző, tulajdonképpen csak sajátos faji jellegzetességnek tekinthetők, s önmagukban sem csodálatosabbak az elefánt ormányánál vagy a zsiráf nyakánál. Az emberi agy sajátos funkciója, a gondolkodás, az agykéregben, a cortex cerebriiben játszódik le. Az ember agykérge minden más állatfajénál fejlettebb és differenciáltabb, ami, a tudomány feltevése szerint, évmilliók fejlődés eredménye. Az agyvelő, amennyiben nem tudnád, idegsejtekből, szaknyelven neuronokból áll, az emberi agy idegsejtjeinek száma mintegy tizennégy milliárd, finom szerkezetük mellett, elsősorban a kérdéses sejtek nagy száma... *(Türelmetlenül Péntekre pillant)* Na mi van? Megtaláltad?

PÉNTEK: *(Szombat tradája közben szüntelenül fejét tapogatta, két keze közé fogva lötyögtette, mint valami ledugaszolt edényt, kopogtatta, mint a dinnyét. Most csüggeden)* Pénteknek nincs. Pénteknek nincs sehol.

SZOMBAT: *(ingerülten)* Dehogyan nincs. Vagy te sem vagy.

PÉNTEK: *(valami halvány daccal)* De Péntek lenni.

SZOMBAT: Honnan tudod?

PÉNTEK: Látni téged.

SZOMBAT: *(felélenkül)* Látod, ez az! És mit látsz még?

PÉNTEK: Mindent. Péntek látni mindent.

SZOMBAT: Mégis mit? A „mindenen” belül?... *(Látva, hogy Péntek csak zavartan topog, ide-oda néz, de nem mond semmit)* Na ki veled! *(Főfelé mutat)* Látod az eget?

PÉNTEK: *(örömmel igent int)*

SZOMBAT: A tengert?

PÉNTEK: *(igent int)*

SZOMBAT: A kunyhót?

PÉNTEK: *(igent int)*

SZOMBAT: Hát a fákat, a füvet, a homokot a parton? A sirályokat, ahogy a hullámok felett lebegnek és várják, hogy egy-egy

hal a felszínre vesse magát, teste ezüstösen csillanjon meg a napfényben, hogy nyomban lecsaphassanak rájuk? És a felhőket? Észrevetted-e, hogy reggel még olyanok voltak, mint az áttetsző tüllfátylak vagy parányi tollpihék, de most már egyre növekedve inkább holmi karfiolfejekre hasonlítanak, s még mindig tovább híznak, estére talán vihar lesz... *(Türelmét veszítve)* De az istenit, mondj már te is valamit! Lásd meg *te magad* a dolgokat!... Na nyög már ki! Mit látsz még?

PÉNTEK: *(mint aki hosszas tétovázás után végre elszánta magát, határozott mozdulattal Szombat pisztolyára mutat)* Eztet látni. Eztet látni Péntek.

SZOMBAT: *(elképedve)* Éppen ezt?

PÉNTEK: *(vigyorogva)* Éppen eztet.

SZOMBAT: És mért éppen ezt?

PÉNTEK: Mert te lenni „én”.

SZOMBAT: Ezért?... És ha neked lenne? Akkor én lennék te?

PÉNTEK: *(sunyi vigyorral)* Adni Pénteknek és Péntek lenni „én”.

SZOMBAT: *(még a gondolattól is megrémülve)* És én? Én mi leszek akkor?

PÉNTEK: Te lenni Szombat.

SZOMBAT: *(mint fenn)* Csak Szombat?

PÉNTEK: Csak! *(Hülyén elröhögi magát, gyerekesen ugrál és tapsol, úgy ismétli)* Csak, csak, csak! *(Kezét a pisztoly felé nyújtja)* Adni Pénteknek.

SZOMBAT: *(hátralép)* Hogyisne, barátom. Még kárt tennél magadban.

PÉNTEK: *(elszontyolodva, de valami rejtett diadallal)* Akkor Péntek nem lenni „én”. Sohase lehesse szabad.

SZOMBAT: Már mért ne lehetnél?

PÉNTEK: Mert te lenni ura Pénteknek.

SZOMBAT: Épp elégszer mondtam már, hogy nem vagyok az.

PÉNTEK: De lenni. Mert mondani: „kárt tennél magadban”. Robin-son úr is eztet mondani.

SZOMBAT: A te Robinsonod alávaló képmutató volt. A maga bőrét féltette, és úgy tett, mintha a tiédet féltené. De én nem ezért teszem, és nem ezért mondom. Nekem csak elhiheted.

PÉNTEK: *(előre lép)* Adni pisztoly. És Péntek lenni szabad.

SZOMBAT: *(hátrál)* Így is az vagy. Jól tudod.

PÉNTEK: Ha pisztoly nem lenni Pénteknek, Péntek nem lenni szabad. *(Ismét előre lép)* Adni pisztoly...

SZOMBAT: *(hátrálva, közben valahová Péntek mögé egy távoli pontra tekint)* Egyszer majd neked adom. Ha már rátaláltál az énedre és beletanultál a szabadságba. Ha megértetted a szabadság fogalmának lényegét és tudatosodott benned a felelősségnek az a roppant súlya, ami szabad emberre nehezedik. Majd ha világossá válik előtted, hogy szabadnak lenni nem azt jelenti, hogy cigánykereket hányhatsz, amikor jólesik, hanem hogy... khm... khm... ööö... szóval az egyéniséged kiteljesedik, megvalósíthatod önmagadat és... Akkor majd megállapodunk a pisztoly dolgában,

- mondjuk délelőtt nálad lesz, délután nálam, feltéve, ha megérem a délutánt. Vagy fordítva, ahogy akarod...
- PÉNTEK:** *(megbűvölten lépked előre)* Most adni. Most lenni délelőtt.
- SZOMBAT:** *(tovább hátrál, a két szereplő lassan köröz a színen)* Az egy másik délelőtt lesz. Ahogy mondtam: egyszer.
- PÉNTEK:** Péntek nem bántani téged...
- SZOMBAT:** Persze, hogy nem. Csak úgy kinyiffantanál, hogy észre sem venném. Vagy rögvést a szolgád lehetnék.
- PÉNTEK:** Te lenni szabad. Mint Péntek...
- SZOMBAT:** „Mint Péntek”. Jó vicc... És én még azt hittem, ostoba vagy.
- PÉNTEK:** Adni pisztolyt Pénteknek, és Péntek lenni nagyon okos. Lenni „én”, lenni szabad, teljesedni ki az ő egyénisége szép kerekre kecskemájtól és valósítani meg önmagát. És akkor Péntek lenni minden, minden... *(Karjával széles kört ír le, aztán két kezét könyörgőn összeteszi)* Adni pisztolyt szegény Péntেকেcskének.
- SZOMBAT:** Ezt neked! *(Durván mutatja)* Most már végképp nem lehet róla szó!
- PÉNTEK:** *(előre lendül, mintha el akarná ragadni a fegyvert Szombattól)*
- SZOMBAT:** *(hátraugrik, kirántja a pisztolyt, és Péntekre szegezi; rikácsoló hangján rémület érzik)* Hozzám ne nyúlj! Kilukasztom a bőrödöt, te tetves! Két lépést hátra! Egy, kettő!
- PÉNTEK:** *(engedelmeskedik)* Parancsolni, uram...
- SZOMBAT:** *(ellentmondást nem tűrő hangon)* Nem parancsolok! És nem vagyok urad! Kisezerszer mondtam már!
- PÉNTEK:** *(meggyőződéssel)* Te lenni Pénteknek ura. És parancsolni Pénteknek.
- SZOMBAT:** *(fenyegetően előrelép)* Pofa be!
- PÉNTEK:** *(hátrál, a körözés most ellenkező irányba kezdődik el)* Neked lenni pisztoly. Pénteknek nem. Ezért parancsolni...
- SZOMBAT:** Kuss!...
- PÉNTEK:** Te lenni Szombat, lenni „én”. És lenni ura Pénteknek, mert Péntek csak Péntek.
- SZOMBAT:** Vigyázz, te rohadt, ne ellenkezz velem, mert...
- PÉNTEK:** Péntek nem ellenkezni, mert...
- SZOMBAT:** Mert?!...
- PÉNTEK:** Mert te paran... mert te kilukasztani Péntek bőrét...
- SZOMBAT:** Ki is lukasztom, ha nem monddod azonnal, hogy nem parancsolok!
- PÉNTEK:** N... nem... pa... parancsolsz... Ahogy parancsolni, uram.
- SZOMBAT:** Hát még mindig azt hiszed, hogy tréfálok?
- PÉNTEK:** *(sírós hangon, reszketve, de kétségbeesett ellenállással)* Te parancsolni Pénteknek. Mert ha nem parancsolni, akkor miért parancsolni, hogy Péntek nem mondani „parancsolni”?
- SZOMBAT:** *(magából kikelve ordít)* Teeeee!!!... *(Nekiront, a revolveraggal fejbevágja, fellöki, aztán a pisztolyt a földön*

fekvő Péntek homlokának szegezi) Na most beszélj! Akarod, hogy parancsoljak neked vagy *nem* akarod?

PÉNTEK: (*síri hangon*) Péntek nem akarni... Csak kérni rá...

SZOMBAT: Hát nem akarsz szabad lenni?

PÉNTEK: Péntek akarni. És Péntek lenni is szabad. Ezért szabad neki te szolgál lenni.

SZOMBAT: Hát akkor nincs más hátra, mint hogy... (*Hirtelen felugrik, belép a kunyhó ajtaján, de nyomban újra megjelenik korbáccsal a kezében*) Ezzel a szerszámmal a te Robinsonod nyilván a szolgaságra tanított. Hát én most a szabadságra tanítalak veled. Fordulj hasra, te piszok! (*Péntek engedelmesen hasra fordul, Szombat ütni kezdi, Péntek fetrengve jajveszékel, de menekülésre mintha nem is gondolna*) Nesze neked, te hitvány, te koszos! Te akarsz a szolgálom lenni? Te nem akarsz szabad lenni? (*Az ütések ritmusa*) Ki... ve... rem... be... lő... led... azt... a... nyo... mo... rult... szol... ga... lel... ke... det... és... meg... ta... ní... ta... lak... e... melt... fő... vel... jár... ni... De... meg... ám... de... úgy... hogy... (*Kimerülten abba hagyja, homlokát törli. Péntek némán, mozdulatlanul fekszik*) (*Tűnődve nézi, hosszabb szünet után*) Na?... Akarsz már szabad lenni?... Felelj, ha kérdezlek! (*Péntek nem mozdul, lábával megböki*) Vagy talán nem volt elég? Kaphatsz még, ha akarsz. (*Váratlanul kissé szelídebben*) Na mondd szépen: akarsz szabad lenni?

PÉNTEK: (*arcra borulva, anélkül, hogy megmozdulna*) Péntek akarni...

SZOMBAT: Helyes. És örülsz is a szabadságnak?

PÉNTEK: (*mint fenn*) Péntek örülni.

SZOMBAT: Helyes. És nem akarsz a szolgálom lenni?

PÉNTEK: Nem akarni.

SZOMBAT: (*jókedvűen*) Na látod. Ettől a kis testvéri segítségtől igazán megkímélhetted volna magad. Tudhattad volna, hogy a szabadsággal szemben nem védekezhetsz... Most állj föl.

PÉNTEK: (*engedelmesen föláll, görnyedt tartásban ijedten pislog Szombatra*)

SZOMBAT: Na, húzd ki magad szépen. (*Péntek kihúzza magát, kifejezéstelen arccal, szobormereven áll*) Úgy, látod, tudsz te, ha akarsz. Csak ne vágj olyan képet, mintha a saját temetésed lennél. Öröm sugározzon az arcodról. Hiszen szabad vagy. (*Gyanakvással*) Vagy talán mégsem?... (*Péntek bárgyún és lelkesen optimista vigyorra kényszeríti vonásait. Szombat örömmel*) Ez az! Ez az igazi! Íme egy szabad ember! Egy ember, aki érzi, hogy szabad!... De mondd csak: érzed te, hogy szabad vagy?

PÉNTEK: (*bólint*)

SZOMBAT: Mondd is, ne csak bólogass.

PÉNTEK: Péntek érezni.

SZOMBAT: Egész lényeddel?

PÉNTEK: Péntek egész lényével. Minden porcikájával.

Persze azért megijedni mégsem kell, egy éjszakát csak kibír valahogy... Csodálkoznak? Fölösleges. Hiszen hajóról szó sincs, nem is volt... Hát azt hiszik, szabadulhatnak tőle? Éppúgy nem, ahogy ő sem tőlem. Vagy ahogy egyikünk sem szabadulhat erről az átkozott szigetről. A szombatnak ugyan vége, de jön a vasárnap és kezdődik elől az egész... *(Közben leveszi vörös álszakállát, elhajítja, zsebéből fekete álszakállt vesz elő, fölteszi)* Nos? Mit gondolnak, rám ismer? *(Legyint)* Á, dehogy. Ahogy Szombatra sem ismert Robinsonra, Vasárnapban sem fog Szombatra ismerni. Amilyen hülye szegény... Más kérdés viszont, érdemes-e folytatni. Hm... Igen is, nem is, nem könnyű eldönteni... És sehol egy százszorszép vagy margaréta, hogy kiszámoljam... De talán önök is megteszik. Nézzük csak: *(Számolni kezdi az első sorban ülőket)* érdemes — nem érdemes, érdemes — nem érdemes, érdemes — nem érdemes, érdemes — nem érdemes... Szóval nem? Igazuk van, persze, hogy igazuk... De akkor... végül is... minek élünk?... Vegyünk hát még egyet a következő sorból. Elvégre Robinsonnak jóvá kell tennie, hogy Pénteket rabságba vetette, ketrecbe zárta, megnyomorította... Fel tehát egy újabb kísérletre, kérem, szurkoljanak nekem... *(Keze a pisztolytáskára téved, megtorpan, kihúzza tokjából a fegyvert)* És ez? Ezzel mi legyen?... Ha lenne bátorságom a tengerbe dobni, talán minden más lenne... Persze, világos... *(Tűnődve forgatja a kezében, aztán dühösen visszat teszi)* Eh! Önök talán meg mernék tenni? Szó se róla. Nagyon tévednek, ha azt hiszik... *(Nyersen)* Igenis, nagyon tévednek! Vegyék tudomásul!... *(Gyorsan el oldalt)*

A függöny újra felmegy: a szín sötét, de nyomban világosodni kezd, ismét percek alatt reggel. Péntek gúzsba kötve a ketrecben, mozdulatlan, semmi életjelt nem ad magáról. A háttérben a buckasor mögül felbukkan Szombat, azaz most már Vasárnap.

VASÁRNAP: *(hangsúlyozott kimerültséggel ledobja az evezőt, támo-lyogva megáll)* Nahát... ezt is megúsztam... Pedig isten bizony egy lukas garast sem... *(Hangot vált, sietve előre jön)* satöbbi, satöbbi, ez mind hanta, hagyjuk, kezdjük ott, hogy... *(Megállva a ketrec előtt, csodálkozást színelve)* Hát te?... Ki vagy? Hogy kerültél ebbe a fura kalickába?... *(Kis ideig vár, Péntek egyáltalán nem reagál)* Na mi az? Alszol?... Ébredj! Hallod? *(Kissé megrázza a ketrecet, Péntek még mindig nem mozdul)* Ébredj már, na! *(Erősebben rázza, megint hiába)* Na nyögd ki már, hogy kerültél ide!... Vagy megnémultál?... *(Egyre tovább rázza a ketrecet)* Csak nem?... Á, az mégsem lehet... A fenébe is, ordíts legalább: „Áááááá!”, ahogy szoktad... Valahogy csak el kell kezdeni.

PÉNTEK: *(felriad, állati ordítás szakad ki belőle)* Áááááá! Áááááááá!

VASÁRNAP: Jól van, jól, hagyd abba. Nem bántalak.

PÉNTEK: *(tovább ordít, összekötözve rángatózik, minden erejével igyekszik a ketrac túlsó végébe húzódni) Áááááááááááá! Áááááááááááááááá!!*

VASÁRNAP: Na, na. Nem kell túlozni a dolgokat. Mondom, hogy eszem ágában sincs bántani... Ellenkezőleg: azért jöttem, hogy kiszabadítsalak.

PÉNTEK: *(tovább üvölt, tagolatlanul nyöszörög) Áááááá!... Óooo... Úüüüüü-ü-ü-e-e-á-á...*

VASÁRNAP: Hát ez meg mi? Tegnap ezt nem csináltad... *(Péntek tovább nyöszörög)* Nézd, én kedvelem a variációkat, de erre most nincs idő... Na, térj eszedre. Most már igazán az jöhetne, hogy „Nem bántani Péntek”. Na mondd szépen. *(Egészen közel hajol a ketréhez, nyugalmat erlített magára, szeidebben beszél a még mindig nyöszörögő Péntekhez)* Ejnye, ejnye, ne félj tőlem. Láthatod: én nem vagyok se Robinson, se Szombat. Én Vasárnap vagyok. A vasárnap más. Ünnepnap, a nyugalom napja... És ne feledd, hogy az utolsó a napok sorában... Na mi az? Hát csakugyan megkukultál?

PÉNTEK: *(arca erőfeszítést fejez ki, mintha mondani akarna valamit) G... g... grrr... ö-ö-ö-ö... bbbll... l... bl...*

VASÁRNAP: *(szinte már könyörögve, úgy beszél Péntekhez, mint egy „beteg lóhoz”)* Na, na, szegénykém. Próbálj értelmesen felelni. A nevedet csak tudod. Na, szépen, mondd, hogy hívnak. Biztosan nagyon szép neved van...

PÉNTEK: Ö-ö-ö-ö... bbb... b... b...

VASÁRNAP: *(biztatva)* Igen, igen. Valahogy így... Csak nem „b”, hanem „p”. *(Mint egy gyögyopedagógus, száját formálva)* Mondd szépen: p... p... p...

PÉNTEK: P... p... p...

VASÁRNAP: Úgy úgy... Pé... pé... Tovább.

PÉNTEK: Pé... pé...

VASÁRNAP: Na látod! Megy ez, csak egy kis türelem kell hozzá. Még megérjük, hogy az egész nevedet ki tudod mondani. Gyerrünk hát: Pén... pén... *(A függöny kezd összezárulni)*

PÉNTEK: Pén... pén...

VASÁRNAP: Nagyszerül Pént... pént... Na, hogy van tovább?

PÉNTEK: Pént... pént...

VASÁRNAP: Pénte... Pénte...

PÉNTEK: Pénte... Pénte...

VASÁRNAP: ... tek... Péntek...

PÉNTEK: Péntek... Péntek...

VASÁRNAP: *(örömmel)* Péntek! Hát persze, hogy Péntek! És most mondd meg szépen, ki az a Péntek? No?...

PÉNTEK: Péntek.

VASÁRNAP: Az ám! Péntek az Péntek. Hát nem nagyszerű? Hala-dunk, haladunk...

(A függöny közben lement, az utolsó szavakat már csak hallottuk.)